

Tekmeria

Vol 2 (1996)

Invitatio ad munera venationum et gladiatorum?
Παρατηρήσεις στην έπιγραφή SEG 39, 638 από τη
Θεσσαλονίκη

Π. Μ. ΝΙΓΔΕΛΗΣ

doi: [10.12681/tekmeria.108](https://doi.org/10.12681/tekmeria.108)

To cite this article:

ΝΙΓΔΕΛΗΣ Π. Μ. (1996). Invitatio ad munera venationum et gladiatorum? Παρατηρήσεις στην έπιγραφή SEG 39, 638 από τη Θεσσαλονίκη. *Tekmeria*, 2, 55–68. <https://doi.org/10.12681/tekmeria.108>

INVITATIO AD MUNERA VENATIONUM ET GLADIATORUM ?
(ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗ SEG 39, 638 ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ).

Στά τέλη της δεκαετίας του '80 δημοσιεύθηκε στον τριακοστό ένατο τόμο του Ἀρχαιολογικοῦ Δελτίου χωρίς σχόλια καί μέ κεφαλαιογράμματη γραφή ἕνα ἐπιγραφικό ἀπότμημα πού βρέθηκε στό δυτικό παλαιοχριστιανικό νεκροταφείο τῆς Θεσσαλονίκης (περιοχή Ξηροκρήνης, οἰκόπεδο στή συμβολή τῶν ὁδῶν Κολωνιάρη καί Δραγουμάνου)¹. Ἡ ἐπιγραφή, πού δυστυχῶς ἔχει σήμερα χαθεῖ, εἶχε ἐπαναχρησιμοποιηθεῖ στήν ὀρθομαρμάρωση τῆς δυτικῆς πλευρᾶς ἑνός τάφου τοῦ νεκροταφείου. Τό κείμενό της ἐπαναδημοσιεύτηκε τελευταῖα στό *Supplementum Epigraphicum Graecum*² καί ἔχει ὡς ἐξῆς³ (βλ. εἰκόνα 1) :

καί Μαισιῶ⁴ Τιτιανῶ
τοῦ καί βμ

Ἄφορμώμενος ἀπό τά ὀνόματα ὁ ἐκδότης τοῦ SEG H. W. Pleket παραπέμπει στή σχετική βιβλιογραφία γιά τήν οἰκογένεια τῶν *Maesii Titiani* καί παρατηρεῖ δικαιολογημένα ὅτι στόν δεύτερο στίχο ἡ χρονολογία δέν εἶναι πλήρης,

1. AD 39 (1984)[1989] Β Χρονικά 236 (Δ. Ναλμπάντης)· γιά τό δυτικό νεκροταφείο τῆς Θεσσαλονίκης βλ. M. Vitti, *Τό πολεοδομικό σχέδιο τῆς Θεσσαλονίκης καί ἡ ἐξέλιξή του*, ἀδημ. Διδ. Διατρ. Θεσσαλονίκη 1990 46.

2. SEG 39 (1989) 638 μέ παραπομπή στήν ἐργασία τῆς L. Bivona, "Note sulla Gens Maesia nella Sicilia Occidentale", *Miscellanea in onore di Eugenio Manni* τόμ. I (1979) 233 - 242 καί στά σχετικά μέ τήν οἰκογένεια τῶν *Maesii Titiani* λήμματα τῆς *PIR*.

3. Παρά τό γεγονός ὅτι ἡ ἐπιγραφή ἔχει χαθεῖ (ἐπισημαίνουμε ἐδῶ ὅτι τό σύνολο τῶν εὐρημάτων τοῦ οἰκοπέδου ὑπῆρξε καρπός παράνομης ἐκσκαφῆς), διαθέτουμε στοιχεῖα γιά αὐτήν χάρις σέ φωτογραφία καί ἀρχιτεκτονικό σχέδιο (κλίμακα 1 : 20) τοῦ τάφου στόν ὁποῖο βρέθηκε (βλ. εἰκ. 2). Μέ βάση τήν κλίμακα τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου προκύπτει ὅτι τό ἀπότμημα εἶχε τίς ἐξῆς διαστάσεις: ὕψος 22 ἐκ., μήκος 56 ἐκ. μέγιστο καί 49 ἐκ. ἐλάχιστο, λόγω τῆς φθορᾶς πού εἶχε ὑποστεῖ ἡ πέτρα στό σημεῖο ἐκείνο. Ὁ πρῶτος στίχος εἶχε μήκος 46 καί ὁ δεύτερος 42 ἐκ. Τό ὕψος τῶν γραμμάτων τοῦ πρῶτου στίχου ἦταν 3, ἐνῶ τοῦ δεύτερου 5 ἐκ. Τέλος τά διάστιχα ἦσαν περίπου 2 ἐκ. Σέ ὅ, τι ἀφορᾶ τό πάχος τῆς ἐπιγραφῆς βλ. παρακάτω στο κείμενο καί σημ. 29. Τόν κ. Δ. Ναλμπάντη πού εἶχε τήν καλοσύνη νά θέσει στή διάθεσή μου τά παραπάνω στοιχεῖα μαζί μέ τή φωτογραφία καί τό ἀπόσπασμα τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου τοῦ τάφου στόν ὁποῖο βρέθηκε ἡ ἐπιγραφή εὐχαριστῶ θερμά καί ἀπό τή θέση αὐτή.

4. Οἱ ἐκδότες τοῦ SEG ἐπαναλαμβάνουν δικαιολογημένα (ἐφόσον δέν διέθεταν φωτογραφία) τή γραφή *Μεσιῶ* πού γράφτηκε ἐκ παραδρομῆς στό *Ἀρχαιολογικό Δελτίο*.

ἀποφεύγει όμως νά χρονολογήσει τήν ἐπιγραφή. Ἡ ἐπιφύλαξη αὐτή θά μποροῦσε ὡστόσο νά ἀρθεῖ, ἄν θεωρηθεῖ ὅτι ὁ Μαΐσιος Τιτιανός δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τό μέλος τῆς οἰκογένειας τῶν *Maesii* πού διετέλεσε *consul ordinarius* τό 245 μ.Χ. (καί μάλιστα μαζί μέ τόν αὐτοκράτορα Φίλιππο ἸΑ' Ἀραβία), δηλ. ὁ *C. Maesius Titianus*⁵. Ὅτι στήν ἐπιγραφή τό ὄνομα τοῦ τελευταίου χρησιμοποιεῖται ἀκριβῶς γιά νά δηλωθεῖ μέ τόν ρωμαϊκό τρόπο, δηλ. μέ τά ὀνόματα τῶν τακτικῶν ὑπάτων⁶, τό ἔτος τοῦ γεγονότος πού συνδέεται μέ αὐτήν καί ὄχι γιά κάποιον ἄλλο λόγο, π.χ. ἔπειδή ἡ Θεσσαλονίκη ἢ κάποια ἄλλη πόλη τῆς ἐπαρχίας⁷ τιμᾶ τόν παραπάνω ἀξιωματοῦχο, προκύπτει ἀπό ὀρισμένες παρατηρήσεις πού ἐπιτρέπει τό ἴδιο τό κείμενό της. Πρῶτα τό γεγονός ὅτι τό ὄνομα τοῦ Μαισίου παρατίθεται στήν ἐπιγραφή μαζί μέ τό ὄνομα κάποιου ἄλλου, ὅπως δείχνει ὁ συμπλεκτικός σύνδεσμος καί πού προηγεῖται, καί ἔπειτα τό ὅτι ἐκφέρεται σέ πτώση δοτική, μέ τήν ὁποία ἀποδίδεται, ὡς γνωστόν, στίς ἑλληνικές ἐπιγραφές ἀντί τῆς γενικῆς ἀπολύτου ἢ ἀφαιρετικῆς τῆς λατινικῆς χρονολογικῆς φόρμουλας "Α (ἀφαιρ.) et Β (ἀφαιρ.) *consulibus*"⁸. Τό συμπέρασμα αὐτό ἐνισχύεται ἐξ-ἄλλου καί ἀπό τό ὅτι στό νέο κείμενο ἀμέσως μετά τή ρωμαϊκή ἀκολουθοῦν δύο

5. Γιά τήν προσωπικότητα καί τή δράση του βλ. *PIR*² M 82 καί 73, 81 καθώς ἐπίσης καί τήν ἀναφερόμενη παραπάνω (σημ. 2) σχετική ἐργασία. Στίς (λατινικές) ἐπιγραφές πού διασώζονται τό ὄνομα γένους του τοῦτο ὀρθογραφεῖται μέ δύο τρόπους: *Maesius* καί *Messius*. Γιά τό ἔτος τῆς πρώτης ὑπατείας τοῦ Φιλίππου ἸΑ' βλ. D. Kienast, *Römische Kaisertabelle*, Darmstadt 1990 197.

6. Ἀπό τήν ἀποψη αὐτή οἱ συντάκτες τῆς ἐπιγραφῆς παρακολοῦθοῦν τήν τάση πού γενικεύεται στά δημόσια καί ἰδιωτικά ρωμαϊκά ἔγγραφα ἤδη ἀπό τήν ἐποχή τῶν Σεβήρων καί ἐξῆς, δηλ. τῆς χρονολόγησής τους ὄχι μέ τά ὀνόματα τῶν ἀναπληρωματικῶν ὑπάτων (*consules suffecti*) πού ἀσκοῦσαν τή θητεία τους τήν ἡμερομηνία κατά τήν ὁποία συντάσσεται τό ἔγγραφο, ἀλλά μέ τά ὀνόματα τῶν τακτικῶν ὑπάτων τοῦ ἔτους· βλ. τελευταῖα W. Eck, "Consules ordinarii und consules suffecti als eponyme Amtsträger" στόν τιμητικό τόμο *Epigrafia. Actes du Colloque international d' épigraphie latine en memoire de Attilio Degrassi (Rome 27- 8 Mai 1988)*, Rome 1991 15 - 44.

7. Πρός τήν ὁποία ἄλλωστε δέν μαρτυρεῖται, τουλάχιστον μέ τά δεδομένα πού διαθέτουμε, καμία σχέση τῆς οἰκογένειας τῶν *Maesii*. Τό ὄνομα Μαΐσιος / Μέσσιος φέρουν σέ ἐπιγραφές τῆς Μακεδονίας διάφορα πρόσωπα, ὅπως λ.χ. ὁ ἀναφερόμενος σέ ἐφηβικό κατάλογο (τοῦ β' μισοῦ τοῦ 1 αἰ. μ.Χ.) ἀπό τά Καλίνδοια Μ(ἄρκος) Μαΐσιος Οὐαλέριος (βλ. M. B. Hatzopoulos - L. D. Loukopoulou, *Recherches sur les marches orientales des Temenides [Anthemonte - Kalindoia]*, Athènes 1992 ἀρ. 93 K 11 D στ. 65) καί κάποιος Μ(ἄρκος) Μέσσιος Μάξιμος πού μαρτυρεῖται σέ ἐπιγραφές τῆς Βέροιας τοῦ ὕστερου 2. ἡ τῶν ἀρχῶν τοῦ 3. αἰ. μ. Χ. (βλ. A. Tatakis, *Ancient Beroea. Prosopography and Society*, Athens 1988 ἀρ. 893), ἡ ἀπλῆ ἀναφορά τους δέν ἀρκεῖ, ὡστόσο, γιά νά τεκμηριώσῃ σχέση τῆς οἰκογένειας τῶν *Maesii Titiani* μέ τήν ἐπαρχία.

8. Γιά τόν λατινισμό αὐτό στίς ἐπιγραφές καί ἰδιαίτερα στούς παπύρους βλ. S.

ἀκόμη σύγχρονες με τὸ ἔτος τῶν ὑπάτων καὶ ἐπιχώριες στὴ Μακεδονία χρονολογίες, δηλ. ἡ ἀκτιακὴ καὶ ἡ ἐπαρχιακὴ⁹, ὅπως ἐπιτρέπει ἀναμφίβολα νὰ συμπεράνουμε ἡ ἔκφραση (ἔτους) τοῦ καὶ βγ τοῦ δευτέρου σωζόμενου στίχου: ἀσφαλῶς δὲν ἀποτελεῖ ἀπλὴ σύμπτωση τὸ γεγονός ὅτι, ἂν συμπληρώσουμε τὴν ἀποσπασματικὰ παραδιδόμενη (ἐπαρχιακὴ) χρονολογία σὲ βγ[τ]', ὁδηγούμαστε στὰ ἔτη (392 - 148 =) 244 καὶ 245 μ.Χ. τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου μετὰ τὰ ὁποῖα ἀντιστοιχεῖ τὸ μακεδονικὸ ἔτος βγ[τ]' ¹⁰.

Οἱ συνέπειες αὐτῶν τῶν παρατηρήσεων γιὰ τὴν περαιτέρω κατανόηση τοῦ κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι αὐτονόητες: ἐφόσον ἡ τελευταία χρονολογεῖται μετὰ τὸν τρόπον ποῦ προαναφέραμε, εἶναι προφανές ὅτι θὰ πρέπει νὰ συμπληρώσουμε ἀφενὸς πρὶν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μαισίου Τιτιανοῦ τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορα Φιλίππου Ἰσθαβρος, τοῦ ἄλλου δηλ. ὑπάτου τοῦ ἔτους 245 μ.Χ., καὶ ἀφετέρου στὸ ὑπόλοιπο τοῦ πρώτου σωζόμενου στίχου τὴ λέξη ὑπάτοις καὶ ἔκφραση μετὰ τὴν ὁποία δηλώνεται ἡ ἀκτιακὴ χρονολογία. Ἡ ἔκταση τῶν συμπληρώσεων αὐτῶν δὲν εἶναι βέβαια εὐκολο νὰ ὑπολογισθεῖ ἐπακριβῶς, ἐπειδὴ ἀγνοοῦμε τοὺς ἐπίσημους τίτλους ποῦ ἔφερε στὴν ἐπιγραφή ὁ αὐτοκράτωρ Φίλιππος Ἰσθαβ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔκφραση μετὰ τὴν ὁποία δηλωνόταν ἡ ἀκτιακὴ τῆς χρονολογία. Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν πρῶτο, τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι στὴν ἐπιγραφή ἀναγράφονταν οἱ τίτλοι μετὰ τοὺς ὁποίους συνήθως ἀναφέρεται στίς ἑλληνικὲς ἐπιγραφές καὶ τοὺς παπύρους, δηλ. *Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ εὐσεβῆς, εὐτυχῆς, σεβα-*

Frederic Johanson, "A Note on the Roman Attitude towards the Bureaucracy", *Proceedings of the XIV International Congress of Papyrologists*, Oxford 1975 183 - 188.

9. Γιὰ τὴν χρῆση τῆς ἐπαρχιακῆς καὶ ἀκτιακῆς χρονολογίας στίς ἐπιγραφές τῆς Μακεδονίας βασικὲς παραμένουν οἱ ἐργασίες τοῦ M. N. Tod, "The macedonian Era I" καὶ "II" *ABSA* 23 (1918-9) 206 - 217 καὶ *ABSA* 24 (1919-1921) 54 - 67 ἀντίστοιχα καὶ τοῦ ἴδιου "The macedonian Era Reconsidered", *Studies presented to D. M. Robinson*, Saint Louis Missouri 1953 τόμ. II 382 - 397. Μετὰ ἐπιμέρους πτυχές τοῦ ζητήματος τῆς διπλῆς χρονολόγησης τῶν ἐπιγραφῶν τῆς Μακεδονίας ἀσχολεῖται ἐπίσης ἡ F. Papazoglou, "Notes d' épigraphie et de topographie macédoniennes", *BCH* 87 (1963) 517 - 526 (sur l' emploi des deux ères macédoniennes). Γιὰ τὴν ἀκτιακὴ χρονολογία στὴν ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας βλ. τελευταία W. Leschhorn, *Antike Ären. Zeitrechnung, Politik und Geschichte im Schwarzmeerraum und in Kleinasien*, Stuttgart 1993 (*Historia Einzelschriften* 81) 225 μετὰ ἐπισκόπηση τῆς παλαιότερης βιβλιογραφίας. Ὅτι ἡ χρονολογία ποῦ μᾶς παραδίδεται στὴν ἐπιγραφή εἶναι ἡ ἐπαρχιακὴ προκύπτει ἀπὸ τὸ ὅτι σὲ ὅλες τίς μακεδονικὲς ἐπιγραφές μετὰ διπλῆ χρονολόγηση ἡ ἐπαρχιακὴ ἔπεται τῆς ἀκτιακῆς βλ. σχετικὰ F. Papazoglou ὁ. π. 524 κέξ. καὶ Ch. Habicht, *Gnomon* 46 (1974) 488.

10. Γιὰ τὴν ἀντιστοιχία τοῦ μακεδονικοῦ ἔτους μετὰ δύο ἔτη τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου βλ. ἤδη M. N. Tod, *ABSA* 23 (1918-9) 210 καὶ τοῦ ἴδιου *Studies presented to D. M. Robinson* 395.

στός, δέν μπορεί ὁμως νά ἀποκλεισθοῦν διάφορα ἄλλα ἐνδεχόμενα, ὅπως λ.χ. ὅτι εἶχαν παραλειφθεῖ ἢ συντηθεῖ κάποιος ἀπό αὐτούς ἢ ὅτι εἶχαν συντηθεῖ κάποια ἀπό τά τρία ὀνόματά του, π.χ. τό προωνύμιό του, ἢ ἀκόμη ὅτι τοῦ ἀποδίδονταν καί ἄλλοι τίτλοι ἢ χαρακτηρισμοί πού μαρτυροῦνται σέ ἐπιγραφές ἄλλων ἐλληνικῶν πόλεων, π.χ. *θειότατος* ἢ *μέγιστος*¹¹. Τό ἴδιο δύσκολο εἶναι νά ὑπολογισθεῖ ἐπακριβῶς ἡ ἔκταση τοῦ ὑπολοίπου τοῦ πρώτου σωζόμενου στίχου στόν ὁποῖο ἀναφερόταν τό ἔτος τῆς ἀκτιακῆς χρονολογίας. Καί τοῦτο γιατί στίς μακεδονικές ἐπιγραφές πού χρονολογοῦνται μέ διπλό τρόπο ἡ σχετική στερεότυπη ἔκφραση παρουσιάζει δύο ἐναλλακτικές μορφές, μία ἐκτενέστερη (*ἔτους ἀ΄ σεβαστοῦ τοῦ καί β΄*) καί μία συντομότερη (*ἔτους ἀ΄ τοῦ καί β΄*)¹². Παρόλα αὐτά, ἀκόμη καί ἂν υἰοθετηθεῖ ἡ συντομότερη ἐκδοχή, καταλήγουμε στό συμπέρασμα ὅτι τό μήκος τοῦ ὑπολοίπου τοῦ πρώτου σωζόμενου στίχου τῆς ἐπιγραφῆς πρέπει νά ἦταν τουλάχιστον ἴσο μέ τοῦ σωζόμενου τμήματός του, ἐφόσον θά περιλάμβανε ἀσφαλῶς τήν ἔκφραση *...ὑπάτοις ἔτους εοσ*¹³.

Ἡ συμπλήρωση αὐτή ἀφήνει περιθώρια γιά μία βásiμη ὑπόθεση σχετικά μέ τήν καλύτερη κατανόηση τοῦ κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐφόσον δηλ. τό μήκος τοῦ χαμένου τμήματός της, ὅπως προκύπτει ἀπό τήν ἀσφαλῆ συμπλήρωση τοῦ

11. Βλ. τελευταῖα M. Peachin, *Roman Imperial Titulature and Chronology, A. D. 235 - 284*, Amsterdam 1990 209 - 214 ὅπου οἱ σχετικές μέ τή συνήθη τιτουλατοῦρα τοῦ αὐτοκράτορα (καί τίς παραλλαγές της) ἐπιγραφικές καί παπυρικές μαρτυρίες. Θά πρέπει πάντως νά ἀναφερθεῖ ἐδῶ ὅτι ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Καρκαλάκα καί ἐξῆς οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες ἔφεραν συνήθως τούς τίτλους Pius, Felix Augustus (ἐλλ. *εὐσεβής, εὐτυχής, σεβαστός*), βλ. M. Peachin ὁ. π. 1-2.

12. Βλ. σχετικά M. N. Tod, *ABSA* 23 (1918-9) 207 καί τοῦ ἴδιου *Studies presented to D. M. Robinson* 387.

13. Ἡ θέση τῆς λέξης *ὑπάτοις* στίς ἐλληνικές ἐπιγραφές εἶναι σχεδόν πάντοτε ἴδια μέ ἐκεῖνη τῆς λέξης *consulibus* στίς λατινικές, δηλ. στό τέλος τῆς χρονολογικῆς φράσεως. Ἡ μόνη περίπτωση ἐλληνικῆς ἐπιγραφῆς πού γνωρίζω ὅπου ἡ λέξη προηγείται τῶν ὀνομάτων τῶν ὑπάτων εἶναι ἡ ἐπιστολή IG IV 1 88 τήν ὁποία ἀπευθύνει τό 163 μ.Χ. ὁ συγκλητικός Sextus Iulius Major Antoninus Pythodorus στήν πόλη τῆς Ἐπιδαύρου· ἐκεῖ λέγεται (στ. 20 κέξ.) “...πρὸ δέκα καλ. ; *Αὐτοῦστων ὑπάτοις Μάρκω Ποντίω Λαι[λιανῶ, Αἰλῶ Ἰουνίῳ] Πάστορι, κατὰ Ἐπιδαυρίου* [δέ ἔτους τεσσαρακοστοῦ] *τῆς θεοῦ Ἀθριανοῦ τό πρώτον εἰς τήν [Ἑλλάδα ἐπιδημίας μηνός] Δεκάτον τρισκεδαικάτη. Ἀλέσταλκα τήν ἐπιστολήν διὰ Καλλιμάχου τοῦ Νε[ικέρωτος]. [Ἐρρωσθαί ὑμῶς εὐχομαι]*”. Ὁ ἀποστολέας τῆς ἐπιστολῆς, πού, λόγῳ καταγωγῆς καί παιδείας, γνώριζε ὅπωςδῆποτε ἐλληνικά, δέν ἀποκλείεται νά συμφύρει τίς δύο συντάξεις, δηλ. τή γενική ἀπόλυτο τῆς ἐλληνικῆς καί τήν ἀφαιρετική ἀπόλυτο τῆς λατινικῆς ὡς πρὸς τή θέση τοῦ ὑποκειμένου τῆς χρονικῆς ἔκφρασης· γιά τήν καταγωγή καί τήν προσωπικότητά του βλ. H. von Gaertringen, “Antoninus”, *Hermes* LXIV (1929) 63 καί *PIR* J 398.

πρώτου στίχου, ἦταν τουλάχιστον ἴσο μέ τό μήκος τοῦ σωζόμενου τμήματος της, τίποτε δέν ἀποκλείει στόν δεύτερο σωζόμενο στίχο της νά προσετίθετο σέ γενική ὁ μήνας τοῦ μακεδονικοῦ ἡμερολογίου καί ἡ ἡμέρα κατά τήν ὁποία ἔλαβε χώρα τό ἀναφερόμενο σέ αὐτήν γεγονός καί συνακόλουθα πρὶν ἀπό τό ὄνομα τῶν ὑπάτων, νά ὑπῆρχε ἡ ἰσοδύναμη τῆς τοπικῆς ρωμαϊκή ἡμερομηνία (μήνας, ἡμέρα). Διαφορετικά, θα πρέπει νά δεχθοῦμε ὅτι τό ἤμισυ ἢ ἀκόμη μεγαλύτερο μέρος τοῦ δευτέρου σωζόμενου στίχου, ἂν υἱοθετήσουμε τήν ἐκτενέστερη ἐκδοχή γιά τήν ἀκτιακή χρονολογία, παρέμενε κενό. Τοῦτο δέν μπορεῖ βέβαια νά ἀποκλεισθεῖ θεωρητικά, ὥστόσο ὁ τρόπος πού εἶναι γραμμένη ἡ ἐπιγραφή δείχνει ὅτι ὁ χαρακτής ὑπολόγισε προσεκτικά τόν χώρο καί φρόντισε ιδιαίτερα τή χάραξη. Κατά συνέπεια, ἂν ἡ ὑπόθεση εὐσταθεῖ, ὅπως πιστεύω, τό κείμενο του ἀποσπάσματος μπορεῖ νά συμπληρωθεῖ *exempli gratia* ὡς ἑξῆς :

[τῆ (ἡμέρα καί ὄνομα ρωμαϊκοῦ μήνα) *Αὐτοκράτορι*
Μ. Ἰουλίῳ Φιλίππῳ εὐσεβεῖ, εὐτυχεῖ, σεβαστῷ]
καί Μαισίῳ Τιτιανῷ [ὑπάτοις· ἔτους εὐσ' (σεβαστοῦ)]
τοῦ καί βγ[τ' (ὄνομα μακεδονικοῦ μηνός σέ γενική, ἡμέρα)

Τό ἐρώτημα πού τίθεται στή συνέχεια ἀφορᾷ τό εἶδος τῆς ἐπιγραφῆς ἀπό τήν ὁποία μπορεῖ νά προέρχεται ἓνα ἀπόσπασμα πού ὄχι μόνο χρονολογεῖται κατ' αὐτόν τόν τρόπο, δηλ. μέ τόν ρωμαϊκό (ὀνόματα ὑπάτων τοῦ ἔτους, ρωμαϊκός μήνας καί ἡμέρα) καί τόν ἐπιχώριο τρόπο χρονολόγησης (ὄνομα ἐπωνύμου ἢ ἄλλο τοπικό χρονολογικό σύστημα γιά τή δήλωση τοῦ ἔτους, μήνας τοῦ τοπικοῦ μηνολογίου καί ἡμέρα) ἀλλά συγχρόνως ἀποτελεῖ τό τέλος ἑνός κειμένου, ὅπως συμβαίνει ἐδῶ¹⁴. Ἡ ἀπάντηση σέ ἓνα τέτοιο ἐρώτημα προϋποθέτει τή μελέτη τοῦ συνόλου τῶν ἐλληνικῶν ἐπιγραφῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐποχῆς πού χρονολογοῦνται μέ παρόμοιο τρόπο. Ἀπό ὅσο γνωρίζω μιά τέτοια μελέτη ἀποτελεῖ ἀκόμη *desideratum* στήν ἔρευνα, παρά τήν προφανῆ σημασία της γιά τό πρόβλημα τῆς διάδοσης τοῦ ρωμαϊκοῦ ἡμερολογίου στίς ἐλληνικές πόλεις τῶν ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν τῆς αὐτοκρατορίας καί κυρίως τῶν παραγόντων πού συνέβαλαν σέ αὐτήν¹⁵. Στό πλαίσιο ἑνός ἄρθρου, ὅπως τό παρόν, εἶναι φυσικά ἀδύ-

14. Γιά τό συμπέρασμα αὐτό δέν ἀφήνει περιθώρια ἀμφιβολίας τό μεγάλο περιθώριο πού ὑπάρχει στό κάτω μέρος τῆς ἐπιγραφῆς (βλ. φωτογραφία).

νατο νά συγκεντρωθεῖ καί νά συζητηθεῖ ἐξαντλητικά τό σχετικό ἐπιγραφικό ὕλικό. Μιά προκαταρκτική εἰκόνα πού προκύπτει ἀπό τή μελέτη του περιλαμβάνει πάντως τίς ἑξῆς κατηγορίες κειμένων.

Ἡ πρώτη κατηγορία ἀφορᾷ δημόσια ἔγγραφα τῆς ρωμαϊκῆς διοίκησης πού ἀποστέλλονται στίς ἑλληνικές πόλεις. Τέτοια εἶναι λ.χ. ἡ συνταγμένη στά ἑλληνικά ἀπόφαση Ρωμαίου ἀξιωματοῦχου τοῦ ἔτους 139 μ.Χ. μέ τήν ὁποία ἐπιλύονται ἑδαφικές διαφορές, πιθανόν μεταξὺ τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν καί ἰδιωτῶν: τό ἀποσπασματικά σωζόμενο κείμενο τῆς ἐπιγραφῆς τελειώνει μέ τόν ἑξῆς τρόπο [ἀπεφη]νάμεθα τῇ προ[τέρα καλανδῶν Ἰο]νίων Τί(τω) [Αἰ//¹⁰ λίω αὐτοκράτορι Ἀ]δριανῶ Ἀνω/[νεῖνω Σεβαστῶ, Γαῖω Βρο]ντίω Πραῖς[ε/ντι ὑπάτοιςκ]ατά δέ ου¹⁶.

Ἡ δεύτερη κατηγορία περιλαμβάνει δημόσια κείμενα τῶν ἴδιων τῶν ἑλλη-

15. Τά ὅσα ἀκολουθοῦν στό κείμενο συνιστοῦν, ὅπως εἶναι εὐνόητο, μικρό μόνο τμήμα εὐρύτερης ὑπό ἐκπόνηση μελέτης πού φέρει τόν τίτλο *Ρωμαῖκοί τρόποι χρονολόγησης σέ ἑλληνικές ἐπιγραφές: συμβολή στίς πολιτιστικές σχέσεις Ἑλλήνων καί Ρωμαίων κατά τήν αὐτοκρατορική ἐποχή* καί στήν ὁποία συγκεντρώνονται καί ἀξιοποιούνται ἑλληνικές ἐπιγραφικές μαρτυρίες πού χρονολογοῦνται μέ τά ὀνόματα τῶν ὑπᾶτων τῆς Ρώμης, ἄλλων Ρωμαίων ἀξιωματοῦχων (π.χ. ἀνθυπᾶτων) ἢ / καί τό ρωμαϊκό ἡμερολόγιο. Τήν ἀνάγκη μιᾶς τέτοιας ἔρευνας εἶχε ἐπισημάνει παλαιότερα ὁ L. Robert, στόν συλλογικό τόμο J. des Gagniers, P. Devambez, L. Kahil, R. Ginouvès, *Laodicée du Lycos. Le Nymphée Campagnes 1961-3 (Les Inscriptions)*, Québec/Paris 1969 326, σμ. 5. Οἱ σχετικές μέ τή διάδοση τοῦ ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐργασίες πού μοῦ εἶναι γνωστές, ὅπως λ.χ. ἐκεῖνες τῶν U. Laffi, “Le iscrizioni relative all’ introduzione nel 9 A.C. del nuovo calendario della provincia d’ Asia”, *SCO* 16 (1967) 5 - 98 (καί ἰδιαίτερα σ. 71 - 81, ὅπου συγκεντρώνονται ἐπιγραφικές μαρτυρίες μέ διπλές χρονολογήσεις), A. Samuel, *Greek and Roman Chronology. Calendars and Years in Classical Antiquity*, München 1972 186 κέξ. καί πρόσφατα Y. E. Meimaris - K. Kritikakou and P. Bougia, *Chronological Systems in Roman/ Byzantine Palestine and Arabia. The Evidence of the dated Greek Inscriptions*, Athens 1992 (Μελετήματα 17) ἔχουν τεχνικό κυρίως χαρακτήρα. Στή μόνη (ἐν μέρει) παρεμφερῆ ἐργασία πού γνωρίζω, ἐκείνη τοῦ O. Salomies, “Some Observations on Consular Dating in Roman Inscriptions of the Empire”, *Acta colloquii Latini Halsingiae* 3 - 6 Sept. 1991, *Commentationes Humanarum Litterarum* 104, Helsinki 1995 269 κέξ. ἡ ἔρευνα ἀφορᾷ τίς λατινικές ἐπιγραφές, ἐνῶ οἱ ἑλληνικές δέν ἀξιοποιοῦνται, ἐν γνώσει τοῦ συγγραφέα βλ. 270 σμ. 4.

16. Βλ. *IG* VII 2416 στ. 10 κέξ. πού συνανήκει μέ τήν ἐπιγραφή 2415. Εἶναι προφανές ὅτι στούς στίχους 13 - 4 τῆς *IG* VII 2416 ὑπῆρχε ἐκφραση παρόμοια πρός αὐτήν τῆς προαναφερθείσης ἐπιγραφῆς τῆς Ἐπιδαύρου (βλ. παραπάνω σμ. 13) λ.χ. *κατά δέ [Βοιωτοῦς]* καί ὅτι ἀκολουθοῦσε σέ πτώση γενική ὄνομα μηνός καί ἡμέρα. Γιά προϋιμότερα παραδείγματα διπλά χρονολογημένων δημόσιων ρωμαϊκῶν ἐγγράφων βλ. τό δόγμα τῆς Συγκλήτου τοῦ 39 π.Χ. πού ἀφοροῦσε τό ἱερό στά Πανάμαρα τῆς Στρατονείας R. Sherk, *Roman Documents from the Greek East*, Baltimore 1969 158, ἀρ. 27 στ. 1-4 (*Δόγμα*).

νικῶν πόλεων. Στήν κατηγορία αὐτή ἐντάσσεται τό ψήφισμα τοῦ ἔτους 181 μ.Χ. τῆς πόλης Τύρας πρὸς τιμὴν ἑνὸς ἐπιφανοῦς πολίτη τῆς ὁποῖοις κατέχει τή ρωμαϊκὴ πολιτεία. Στὸ τυπικὸ τοῦ ψηφίσματος πού εἶναι ἐπηρεασμένο ἀπὸ τό τυπικὸ τῶν συγκλητικῶν δογμάτων¹⁷ σημειώνεται ὁ τόπος καί ὁ χρόνος σύνταξῆς του μέ τή φράση *ἐγένετο ἐν Τύρα πρὸ ε' καλ(ανδῶν) Μαΐων αὐτοκράτορι Κομμόδω τὸ γ' καὶ Ἀντιστίω Βούρω ὑπάτοις, ὡς δὲ Τυρανοὶ ἄγουσιν, ἔτους εκρ', ἀρχόντων δὲ τῶν περὶ Θεόδωρον Βοήθου, μηνὸς Ἀρτεμεισιῶνος λ'*, στή συνέχεια καταγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων καὶ στό τέλος ὑπάρχει ἡ φράση *Οὐαλέριος Ροῦφος γραμματεὺς ἐτελειώσατο [τὸ] ψήφισμα*¹⁸. Ἰδιαίτερη κατηγορία δημοσίων κειμένων τῶν πόλεων ἀποτελοῦν ἐπίσης δύο ἐφηβικοὶ κατάλογοι τῆς Ὀδησοῦ τοῦ 3. αἰ. μ.Χ. (τοῦ 215 μ.Χ. καὶ τοῦ 238 μ.Χ.) πού φέρουν τή διπλῆ χρονολόγησι στό ἐπίτιλό τους¹⁹.

Μιά τρίτη κατηγορία συνιστοῦν οἱ τιμητικὲς ἐπιγραφές, ὅπως λ.χ. ἡ τιμητικὴ στήλη μέ τὴν ὁποία οἱ πολῖτες τῆς κατοικίας τῶν Φιλαδελφῶν (ἐπαρχία Ἀσίας) τιμοῦν τό 40 μ.Χ. τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας κάποιου Μάρκου Ἀντωνίου

Ἐπὶ στεφανηφόρου Ἀρτεμιδώρου τοῦ Ἀρτεμιδώρου καθ' υἱοθεσίαν) δὲ Ἀριστείδου, Ἡρακλεῶνος μηνὸς τρίτη ἐξ εἰκάδος^{VV} Λευκίῳ Μαρκίῳ Κησωρίνῳ καὶ Γαῖῳ Καλουσιῳ ὑπάτοις πρὸ ἡμερῶν δεκαοκτῶ καλανδῶν Σεπτεμβρίων) καὶ τὴν ἑλληνικὴ ἐκδοχὴ τοῦ δίγλωσσου ἀποσπασματικὰ σωζόμενου ἐδίκτου (;) πού ἀπέστειλε ὁ Αὐγουστος πρὸς τοὺς Σάμιους τό ἔτος 19 π.Χ. P. Hermann, *Inschriften aus dem Heraion von Samos*, *MDAI (A)* 75 (1960) 85 στ. 12 (*[Ἔτους Ι] Β τῆς Αὐτ[οκράτορος Σεβαστο]ῦ νίκης ἐπὶ]* μηνὸς *Ἐ[κατομβαιῶνος; ...πρὸ] ἐπτὰ εἰδ[ῶν] Ἰουλίῳ Γ. Σεντί[ω] Σατ[ορνίνῳ] ὑπάτω*).

17. Βλ. ἤδη H. Swoboda, *Griechische Volksbeschlüsse*, Leipzig 1890 212 καὶ 215. Μίμησι τοῦ τρόπου σύνταξης τῶν ἀποφάσεων τῆς συγκλήτου εἶναι φανερὴ καὶ στό κείμενο τοῦ νόμου *IC III 7* ἀπὸ τὴν Ἱεράπυτνα τῆς Κρήτης (125 μ.Χ.) ὁποῖοις ρυθμίζει τὰ τῆς λειτουργίας ἑνὸς συλλόγου· βλ. στ. 18 κέξ. ὅπου λέγεται *ἐπράχθη ἐν Ἱεραπύτνῃ πρὸ ... Βελερίῳ Ἀσιατικῷ τὸ β', Λουκίῳ Ἐπιδίῳ Τιτίῳ Ἀκνεῖνῳ ὑπάτοις παρῶσαν* καὶ ἀκολουθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου μετὰ τῶν ὁποίων ἀξίζει νά ἐπισημανθεῖ ὅτι συμπεριλαμβάνονται ἀρκετοὶ πού φέρουν τή ρωμαϊκὴ πολιτεία.

18. *IOSPE I² = IGR I* 1438 στ. 18 κέξ. - Μέ ἀνάλογο διπλὸ τρόπο χρονολογεῖται καὶ ἡ ἀποσπασματικὰ σωζόμενη ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Ἱεράπυτνα *AE 1980* (1982) 21, αρ. 23 (= *SEG* 32 [1982] 871 πρβλ. W. Eck [σημ. 6] 42, σημ. 81) πιθανόν τοῦ 2. αἰ. μ.Χ. πού φαίνεται νά ἔχει πολιτικὸ χαρακτήρα (βλ. *Bull. Epigr.* 1983 309), εἶναι ἀσαφές ὅμως ἂν πρόκειται γιὰ ψήφισμα τῆς πόλης. Ἡ ἀποκατάστασι τῆς λατινικῆς χρονολόγησι καθίσταται ἀδύνατη, ἐφόσον δέν εἶναι βέβαιη ἡ ἀνάγνωσι τῶν στίχων 2-3 τῆς ἐπιγραφῆς.

19. *IGBulg. I³ 47* (*Ἀγαθῆ τήχῃ/[Μαι]κίῳ Λαίτῳ τὸ β' καὶ Σύλλῃ Κερ[υαλί]ῳ ὑπάτοις πρὸ θ' καλανδῶν Φεβρουα[ρίῳ] ἐρωμένῳ Θεοῦ Μεγάλου Δεορξέλα τὸ δι' [μη]νὸς Βοηδρομιῶνος ζ' οἶδε εἰσὶν ἐφηβοὶ)* καὶ 48.

Διώνος για τίς ευεργεσίες τους προς τήν κοινότητα· ή σχετική διπλή χρονολόγηση εμφανίζεται στην ἀρχή τοῦ κειμένου²⁰.

Στήν ἀρχή τοῦ κειμένου εμφανίζεται ἐπίσης ή διπλή χρονολόγηση μιᾶς ἐπιγραφῆς ἀπό τή Νύσα (ἐπαρχία Ἀσίας) πού θά πρέπει νά ἐνταχθεῖ σέ μία ἄλλη κατηγορία ἐπιγραφῶν, τῶν ἀναθηματικῶν. Στό κείμενο αὐτό πού χρονολογεῖται τό 1 π.Χ. ἀπαθανατίζεται ή δράση ἐπιφανοῦς πολίτη της ὁ ὁποῖος ἀποκαθιστᾶ τό ἀρχεῖο ἑνός τοπικοῦ ἱεροῦ ὕστερα ἀπό ἔγκριση τοῦ ἐπαρχιακοῦ διοικητή²¹.

Πέμπτη κατηγορία κειμένων χρονολογημένων μέ ἀνάλογο διπλό τρόπο ἀποτελοῦν ἰδιωτικά ἔγγραφα πού ἀπευθύνουν διάφορα πρόσωπα πρὸς ἑλληνικές ή ρωμαϊκές ἀρχές γιά ποικίλες αἰτίες. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αὐτῆς τῆς κατηγορίας εἶναι τό ἔγγραφο πού περιέχει τήν *εἰσαγγελία* (ὑπόσχεση) τοῦ Τ. Φλάβιου Κλειτοσθένη Κλαυδιανοῦ πρὸς τή γενέτειρά του Θήρα μέ τήν ὁποία ὁ πλούσιος πολίτης ὑπόσχεται τό 149 μ.Χ. στή βουλή καί τό δῆμο της νά ἀναλάβει τά ἔξοδα γιά τήν ἐπισκευή ὀρισμένων δημόσιων οἰκοδομημάτων πού εἶχαν καταστραφεῖ ἀπό σεισμό²² ή ἡ ἐπιστολή πού ἀπευθύνει τό 163 μ.Χ. ὁ συγκλητικός *Sextus Iulius Major Antoninus Pythodorus* στήν πόλη τῆς Ἐπιδαύρου στήν ὁποία ἀναφέρονται οἱ ευεργεσίες του πρὸς τό ἱερό, μέ τήν ἀπαίτηση τό περιεχόμενό της νά διαβάζεται δημόσια κατά τήν πανήγυρη²³. Ἡ θέση τῶν διπλῶν χρονολογήσεων στά παραπάνω κείμενα ποικίλλει. Ἐτσι, ἐνῶ στό ἔγγρα-

20. Βλ. J. Keil - A. von Premerstein, Bericht über eine Reise in Lydien und der südlichen Aiolis, *Denkschrift der Wiener Akademie der Wiss. Phil. hist. Klasse* LII (1910) I 29 κέξ. (= IGRIV 1615) στ. 1 κέξ. *Γαῖω Καίσαρι Ἀυγούστω Γερμανικῶ τὸ τρίτον ὑπάτῳ πρὸ ἑννέα καλανδῶν Ὀκτωβριῶν ἔτους ο' καὶ α' τῆς Καίσαρος <ος> νείκης μηνὸς Καίσαρος Σεβαστῆ.....*

21. Βλ. *Syll.*³ 781 στ. 3 κέξ. *...μηνὸς Γοργοπιαίου ἐννεακαιδεκάτῃ πρὸ μιᾶς [εἰδῶν Ἀυγούστῳ(ν), Κόσσω [Κ]ο[ρ]νηλίῳ Λεντύλῳ καὶ Λευκίῳ Πείσωνι ὑπάτοις ἐπὶ γραμματέως τοῦ δήμου κλπ.*

22. Βλ. *IG XII 3 325* στ. 16 κέξ. *Α. Σεργίῳ Σκειπίωνι Ὀρφίτῳ, Κ. Σοσίῳ Πρεῖσκῳ ὑπάτοις πρὸ ἰε' καλανδῶν Ἀυγούστῳ, ὡς δέ Θηραῖοι ἄγουσιν ἐπὶ ἱερέως Φιλομήτορος μηνὸς Ὑακλίνθου ἕκτῃ λήγοντος.*

23. Βλ. παραπάνω σημ. 13. Μέ ἀνάλογο διπλό τρόπο χρονολογημένα εἶναι τά ἔγγραφα τῆς *διατάξεως* (κληροδοτήματος πρὸς τήν πόλη τῆς Ἐφέσου) τοῦ C. Vibius Salutaris (103-4 μ.Χ.) τήν ὁποία ὁ διαβόητος γιά τόν πλοῦτο του Ρωμαῖος ἱππέας ἀποστέλλει ἀρχικά πρὸς ἔγκριση στόν διοικητή τῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας· βλ. *I. Ephesos Ia* 27 στ. 134-138 καί 447 - 450 (*Σέξτω Ἀτίῳ Σουβουρανῶ τὸ β'*, *Μάρκῳ Αἰνίῳ Μαρκέλλῳ ὑπάτοις πρὸ η' Καλανδῶν Μαρτίων ἐπὶ πρυτάνεως Τιβ. Κλαυδίου Ἀντιπάτρου Ἰουλιανοῦ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος β' σεβαστῆ*).

φο του Κλειτοσθένη εμφανίζεται στην αρχή, σέ εκείνο του Πυθοδώρου αποτελεῖ τήν κατακλείδα του κειμένου.

Στό τέλος του κειμένου αναγράφονται οί δύο χρονολογίες μίας τελευταίας, ἔκτης, κατηγορίας ἐπιγραφῶν, οί ὁποῖες μάλιστα προέρχονται ἀπό τή Μακεδονία. Πρόκειται γιά τά κείμενα δύο προσκλήσεων μέ τίς ὁποῖες οί Μακεδονιάρχες (πρόεδροι του κοινου των Μακεδόνων) των ἐτῶν 229 καί 240 μ.Χ. καλοῦν τό κοινό νά παρακολουθήσει ἀγῶνες θηριομαχιῶν καί μονομαχιῶν πού διοργανώνουν ἰδίους ἐξόδοις στή Βέροια. Ἡ ἡμερομηνία τῆς τέλεσης των ἀγῶνων δηλώνεται μέ τόν ἐξῆς στερεότυπο τρόπο: *ἄρξονται δέ (sc. ὁ Μακεδονιάρχης καί ἡ σύζυγός του) τῶν φιλοτειμιῶν τῇ πρό ζ' καλ(ανδῶν) Ἰουλίῶν, Α καί Β ὑπάτοις, ἑλληνικῇ δέ ἔτους α' σεβαστοῦ του καί β', Πανήμου ζι' / εἰ', εὐτυχεῖτε*²⁴.

Σέ σχέση μέ τό ἐρώτημα πού μᾶς ἀπασχολεῖ, δηλ. σέ ποιά ἀπό τίς παραπάνω κατηγορίες θά πρέπει νά ἐνταχθεῖ τό σχολιαζόμενο ἀπόσπασμα, μία ἀπλή ἀνάγνωση των παραπάνω χωρίων ἀρκεῖ γιά νά δείξει ὅτι θά μπορούσε νά εἶναι ὁποιαδήποτε ἀπό αὐτές, καθώς μάλιστα σέ μερικές κατηγορίες δέν ἀποκλείεται ἡ θέση τῆς διπλῆς χρονολόγησης νά μὴν εἶναι πάντοτε ἡ ἴδια²⁵. Ἐντούτοις μέ τήν ἐπιβαλλόμενη γιά τόσο ἀποσπασματικά κείμενα ἐπιφυλακτικότητα νομίζω ὅτι

24. Βλ. Ἰ. Τουράτσογλου, Δύο νέαι ἐπιγραφικαί μαρτυρίαι περί του κοινου των Μακεδόνων κατά τόν τρίτον μεταχριστιανικόν αἰῶνα, *Ἀρχαία Μακεδονία I*, Θεσσαλονίκη 1970 281 (=AE 1971 430) καί 185 (=AE 1971 430) πρβλ. *Bull. épigr.* 1971 400. Ὁ Τουράτσογλου ὁ. π. 283 σχολιάζοντας τήν “ἑλληνική” ἡμερομηνία (Πανήμου15) τῆς πρώτης πρόσκλησης θεωρεῖ ὅτι πρόκειται γιά τήν ἡμέρα τῆς ἀναγραφῆς του κειμένου τῆς. Ἡ ἄποψη αὐτή ὡστόσο δέν εὐσταθεῖ. Ὅπως δείχνει ἡ ἔκφραση *ἄρξεται δέ τά κινή[για καί] αἱ μονομαχίαι τῇ πρό ιζ' καλανδῶν Ἀπριελίων, ἑλλη[νικῇ] δέ Ξανδικου δευτέρα* τῆς μοναδικῆς ἕως τώρα γνωστῆς πρόσκλησης ἀπό τή Θεσσαλονίκη (βλ. παρακάτω σημ. 31) στ. 12- 14, ἡ διπλή ἡμερομηνία ἀφορᾷ ἕνα καί τό αὐτό γεγονός, δηλ. τήν ἡμερομηνία τέλεσης των ἀγῶνων. Εἶναι βέβαια ἀληθές ὅτι οί δύο “ἑλληνικές” ἡμερομηνίες των προσκλήσεων τῆς Βέροιας δέν συμπίπτουν. Στήν πρώτη δηλώνεται Πανήμου ιε' καί στήν δευτέρα ιζ'. Τοῦτο ὀφείλεται πιθανότατα στό ὅτι τό τοπικό σεληνιακό ἡμερολόγιο δέν προσαρμόσθη ποτέ πρὸς τό ἡλιακό ἰουλιανό μέ ἀποτέλεσμα μέσα σέ ἕνα κύκλο ἐτῶν νά μὴ συμπίπτουν οί τοπικές μέ τίς ρωμαϊκές ἡμερομηνίες. Κάτι ἀντίστοιχο συμβαίνει λ.χ. στήν Ὀδησσό βλ. τά σχόλια του G. Mihailov γιά τίς ἡμερομηνίες των ἐφηβικῶν καταλόγων *IG-Bulg.* I² 47 - 47 bis σελ. 107-8.

25. Βλ. λ.χ. τή θέση τῆς διπλῆς χρονολόγησης στήν πέμπτη κατηγορία κειμένων. Γιά τήν ἐξίσου ἀσταθῆ θέση τῆς χρονολογίας στίς λατινικές ἐπιγραφές βλ. O. Salomies, (σημ. 15) *passim*.

τό σχολιαζόμενο ἐδῶ ἀπόσπασμα πρέπει νά προέρχεται ἀπό μία πρόσκληση σέ ἀγῶνες μονομαχιῶν καί θηριομαχιῶν παρόμοια μέ τίς προαναφερθεῖσες τῆς Βέροιας πού εἶναι, ὅσο τουλάχιστον γνωρίζω, τά μόνα ἐπιγραφικά κείμενα ἀπό τήν ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας τά ὁποῖα χρονολογοῦνται καί τελειώνουν μέ τόν τρόπο αὐτό²⁶. Οἱ λόγοι πού ὀδηγοῦν στήν ὑπόθεση αὐτή, ἐκτός ἀπό τήν ὁμοιότητα μέ τήν στερεότυπη διατύπωση τῶν κειμένων τῆς Βέροιας, εἶναι τεχνικοῦ χαρακτήρα. Ὁ πρῶτος ἀφορᾷ τή χάραξη τοῦ κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς καί εἰδικότερα τοῦ ἔτους (καί προφανῶς τῶν ἄλλων στοιχείων τῆς ἑλληνικῆς ἡμερομηνίας) μέ γράμματα μεγαλύτερα καί ἀραιότερα τοῦ ὑπολοίπου κειμένου, ὅπως δηλ. συμβαίνει στίς δύο προσκλήσεις τῆς Βέροιας²⁷: προφανῶς, ὅπως ἐκεῖ, ἡ χάραξη αὐτοῦ τοῦ εἴδους θεωροῦνταν σκόπιμη, προκειμένου νά προβληθεῖ ἡ πληροφορία πού ἐνδιέφερε κυρίως τόν ἀναγνώστη τῆς ἐπιγραφῆς, δηλ. ἡ ἡμερομηνία τῆς τέλεσης τῶν ἀγῶνων. Εἶναι ἐνδεικτικό ὅτι παρόμοιου τεχνικοῦ χαρακτήρα ἐπινοήσεις, ὅπως ἡ ἀλλαγὴ χρώματος τῶν σχετικῶν στίχων, χρησιμοποιοῦνται σέ γνωστές προσκλήσεις ἄλλων πόλεων, λ.χ. στήν Ὀδησσό²⁸. Ὁ δεύτερος λόγος σχετίζεται μέ τίς διαστάσεις καί συνακόλουθα τό σχῆμα τῆς πέτρας. Τό γεγονός ὅτι ἡ τελευταία ἔχει σήμερα χαθεῖ καί ὅτι μέσω τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου ἀποκαθίστανται μόνο οἱ δύο διαστάσεις τοῦ θραύσματος, δηλ. τό πλάτος καί τό ὕψος του, δέν σημαίνει ὅτι δέν μπορούμε νά μορφώσουμε εἰκόνα γιά τό σχῆμα τῆς. Ἐτσι ἡ χρήση τοῦ θραύσματος κατά τόν ἄξονα τοῦ πλάτους του ὡς ὑλικῆς ὀρθομαρμάρωσης δείχνει ὅτι το πάχος του δύσκολα θά μπορούσε νά ξεπερνᾷ τά δύο ἢ τρία ἑκατοστά, ὅπως συνέβαινε, ἄλλωστε, μέ τό ὑπερκείμενο ἀσβεστοκονίαμα²⁹. Ὑπολογισμοί εἶναι ἐπίσης τό συνολικό πλάτος τῆς πέτρας, τό ὁποῖο ἀνάλογα μέ τίς συμπληρώσεις πού θά δεχθεῖ κανεῖς γιά τόν πρῶτο σωζόμενο στίχο τῆς ἐπιγραφῆς, μπορεῖ νά κυμαίνεται κατά προσέγγιση ἀπό 1, 12

26. Οἱ δύο ἀναθηματικές ἐπιγραφές ἀπό τήν Ἄνω Μακεδονία πού τελειώνουν μέ δύο χρονολογίες βλ. S. Düll, *Die Götterkulte Nordmakedoniens*, München 1977 σφ. 198 (Ἀσκληπιῶ Σωτήρι Φλαουία Λύκα ἀνέθηκεν ἔτους ντ Ἀῦρηλίῳ Πομπειανῶ καί Λολλιανῶ Ἀουίτῳ τό β' ὑπάτοις [= 209 μ.Χ.]) καί ἀφ. 193 [... Ἀσκληπιῶ καί Ὑγείαι καί Τελεσφόρῳ] τὰ ἀγάλματα καί στυλὸς Θήρων κλπ. διετέθη ἔτους πτ [κ]ατὰ δὲ Ρωμαίους] [Μα]ξιμίῳ καί [Πα]τέρνῳ ὑπάτοις [= 232/3 μ.Χ.] δέν εἶναι οὔτε μποροῦν νά θεωρηθοῦν ἀνάλογες πρὸς τίς προσκλήσεις τῆς Βέροιας περιπτώσεις.

27. Βλ. Ἰ. Τουράτσογλου (σημ. 24) ὁ. π. πίνακες LXXVII καί LXXVIII.

28. *IGBulg.* I² 70 bis, σελ. 131 (λῆμμα τῆς ἐπιγραφῆς).

29. Πληροφορία τοῦ κ. Δ. Ναλμπάντη πού μελετᾷ στό πλαίσιο τῆς μεταπτυχιακῆς του ἐργασίας τόν τάφο ἀπὸ τόν ὁποῖο προέρχεται τό σχολιαζόμενο εὔρημα.

ἕως 1,58 μέτρα, μεγέθη δηλ. ανάλογα ἄλλων γνωστῶν προσκλήσεων σέ μονομαχίες καί θηριομαχίες³⁰. Τά στοιχεῖα αὐτά ὀδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι τό θραῦσμα προέρχεται ἀπό ἓνα πῖνακα (*tabula*). Τό συμπέρασμα ἐνισχύει καί ἡ μνημειακή διαμόρφωση τῆς ἐπιγραφῆς, δηλ. τά μεγάλα περιθώρια γύρω ἀπό τό κείμενο, χαρακτηριστικό τῶν προσκλήσεων τόσο τῆς Βέροιας ὅσο καί τῶν ἄλλων πόλεων, ὅπου ἔχουν βρεθεῖ ὅμοιες ἐπιγραφές³¹. "Ὅτι οἱ προσκλήσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀναγράφονταν πράγματι σέ λίθους τέτοιου σχήματος ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό μία ἐνδιαφέρουσα μαρτυρία τοῦ Μ. Βασιλείου ὁ ὁποῖος, στηλιτεύοντας τή συμπεριφορά ἐπιφανῶν πολιτῶν τῆς ἐποχῆς του πού δαπανοῦσαν τήν περιουσία τους σέ θηριομαχίες, ἀναφέρει ὅτι τά πρόσωπα αὐτά ἔδειχναν ... καί ἔγγραφον ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις τῆς πόλεως τήν ἐαυτῶν μαρτυρίαν (δηλ. τῆς τέλεσης τῶν ἀγῶνων) ἐπί τῶν πινάκων.³²

Ἄν τό σχολιαζόμενο ἀπόσπασμα ἀποτελεῖ πράγματι, ὅπως νομίζω, τό τέλος μίας πρόσκλησης σέ ἀγῶνες θηριομαχιῶν καί μονομαχιῶν, τίθενται δύο ἐρωτήματα πού ἀφοροῦν τόν τόπο καί τήν εὐκαιρία μέ τήν ὁποία πραγματοποιήθηκαν τό ἔτος 245 μ.Χ. Οἱ ὁμοιότητες πού ἐπισημάνθηκαν μέ τίς προσκλήσεις

30. Μέ δεδομένο ὅτι τό πλάτος τοῦ ἐλλείποντος τμήματος τοῦ πρώτου σωζόμενου στίχου τῆς ἐπιγραφῆς ἦταν τουλάχιστον ἴσο μέ τό πλάτος τοῦ σωζόμενου τμήματός του, ἐφόσον θά περιλάμβανε τίς λέξεις ..*ὑπάτοις ἔτους εοσ* (βλ. παραπάνω στο κείμενο σ. 58), τό πλάτος τῆς πέτρας (συμπεριλαμβανομένων καί τῶν περιθωρίων) ἦταν τουλάχιστον 1,12 μ. (= 0,56 + 0,46 + 0,10 [=δεξιό περιθώριο]). Ἄν γιά τόν ἴδιο στίχο δεχθοῦμε, ὡστόσο, τίς δύο ἄλλες ἐξίσου πιθανές συμπληρώσεις δηλ. α) ..*ὑπάτοις ἔτους εοσ* ἑβαστοῦ ἢ β) ...*ὑπάτοις ἑλληνικῆ δέ ἔτους εοσ* ἑβαστοῦ κατὰ τό πρότυπο τῆς ἄλλης πρόσκλησης ἀπό τή Θεσσαλονίκη ἢ τῶν προσκλήσεων τῆς Βέροιας, τότε τό πλάτος τοῦ χαμένου τμήματος τῆς πέτρας θά ἦταν κατά πολύ μεγαλύτερο. Στή δεύτερη μάλιστα περίπτωση, καθῶς τό κείμενο θά περιλάμβανε ἄλλα 33 γράμματα (δηλ. θά ἦταν διπλάσιο τοῦ σωθέντος), θά ἀνερχόταν σέ περίπου 1,58 μ. (= 0,56 + 0,92 + 0,10). Τό πλάτος τῶν λίθων τῶν καλύτερα σωζόμενων προσκλήσεων ἀπό ἄλλες πόλεις ἔχει ὡς ἑξῆς: Βεροίας 1,21 μ. καί 1,89 μ., Σερδικῆς 1,97 μ. καί Νικοπόλεως 1,01 μ. γιά τίς ἐπιγραφές αὐτές βλ. σημ. 24 καί 31.

31. Ἐκτός ἀπό τίς προαναφερθεῖσες ἐπιγραφές τῆς Βέροιας (βλ. σημ. 24) προσκλήσεις σέ μονομαχίες καί θηριομαχίες εἶναι ἀκόμη γνωστές ἀπό τίς ἐξῆς πόλεις: τήν Ὀδησό (*IGBulg. I* 70 bis - 73), τήν Σερδική (*IGBulg. IV* 1917-20), τήν Νικόπολη στὸν Ἰστρο (*IG-Bulg. II* 660) καί τή Θεσσαλονίκη (*IG X* 2, 1 137 καί addenda 288, πρβλ. G. Daux, "Trois inscriptions de la Grèce du Nord", *CRAI* 1972 487-493 καί τοῦ ἴδιου, "Compléments et corrections aux Inscriptions Thessalonicae", *BCH* 97 [1973] 587 πρβλ. *Bull. épigr.* 1973 281).

32. Μ. Βασιλείου, *Ὀμιλία εἰς Ψαλμὸν ΞΑ* 4, (PG 29).

της Βέροιας και ἡ πάγια σύνδεση τῆς ἐπαρχιακῆς αὐτοκρατορικῆς λατρείας μετέτοιους ἀγῶνες³³ θά μπορούσε νά μᾶς ὀδηγήσει στό συμπέρασμα ὅτι πρόκειται γιά μία πρόσκληση πού ἀνήρτησε ὁ Μακεδονιάρχης τοῦ 245 μ.Χ. στήν ἔδρα τοῦ κοινουῦ τῶν Μακεδόνων καί ὅτι ἀργότερα, ἄγνωστο γιά ποιούς λόγους, μεταφέρθηκε στή Θεσσαλονίκη³⁴. Δέν ἀποκλείεται, ὡστόσο, ἡ ἐξεταζόμενη ἐδῶ ἐπιγραφή νά ἀποτελεῖ ἀντίγραφο τῆς ἴδιας πρόσκλησης, τό ὁποῖο ἀναρτήθηκε στή Θεσσαλονίκη, προκειμένου νά γνωστοποιηθοῦν οἱ ἀγῶνες στό κοινό τῆς πρωτεύουσας τῆς ἐπαρχίας³⁵. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ἡ ἐξαιρετικά ἀποσπασματική κατάσταση τῆς ἐπιγραφῆς καί ἡ διαπιστωμένη τέλεση μονομαχιῶν καί θηριομαχιῶν στή Θεσσαλονίκη ἀνεξάρτητα ἀπό τούς ἀγῶνες τοῦ μακεδονικοῦ κοινουῦ ἤδη στά μέσα τοῦ 2. αἰ. μ.Χ.³⁶, ἐπιβάλλουν νά ἀφήσουμε τά δύο παραπάνω ἐρωτήματα ἀναπάντητα. Γιά τούς παραπάνω λόγους εἶναι ἐπίσης προτιμότερο νά ἀποφύγουμε ὁποιαδήποτε προσπάθεια περαιτέρω συμπλήρωσης του κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς λόγῳ τῶν διαφοροποιήσεων πού παρουσιάζουν ὡς πρός τήν διατύπωσή τους τά κείμενα τῶν προσκλήσεων τῶν δύο αὐτῶν πόλεων τῆς Μακεδονίας.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Παντελῆς Μ. Νίγδελης

33. Βλ. L. Robert, *Les Gladiateurs dans l' Orient Grec*, Paris 1940 269 κέξ.

34. Ἐνδεχομένως ὡς οἰκοδομικό ὑλικό, ὅπως συμβαίνει πιθανότατα μέ τόν τιμητικό βωμό τοῦ ὑπατικοῦ Σιλβανοῦ Νικολάου πού βρέθηκε στό γαλεριανό ἀνάκτορο, βλ. *AD* 27 (1972) 502 (=K. Rhomiopoulou, "New inscriptions in the Archaeological Museum, Thessaloniki", *Ancient Macedonian Studies in honor of Charles F. Edson*, Thessaloniki 1981 302-3) πρβλ. F. Papazoglou, *Ζ* 32 (1982), 48-52 καί A. Tatakis (σημ. 7) 274 ἀρ. 181 a.

35. Μέχρι πρότινος δέν γνωρίζαμε ποιά ἦταν ἡ διαδικασία γνωστοποίησης τῶν ἀγῶνων τοῦ μακεδονικοῦ κοινουῦ στίς πόλεις τῆς ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας ἐκτός τῆς Βέροιας. Ὡστόσο, χάριθ σέ νέες προσκλήσεις (τοῦ 3. αἰ. μ.Χ.) πού βρέθηκαν στήν ἀγορά τῆς Θεσσαλονίκης καί ἀνακοινώθηκαν ἀπό τόν καθ. Γ. Βελένη στό 6. Συμπόσιο γιά τήν Ἀρχαία Μακεδονία (Ὀκτώβριος 1996) ἀποδεικνύεται τώρα ὅτι σέ μία τουλάχιστον περίπτωση ἀντίγραφο πρόσκλησης τῶν ἀγῶνων τοῦ κοινουῦ ἀναρτήθηκε καί στή Θεσσαλονίκη.

36. Βλ. λ.χ. τήν ἀναφερόμενη παραπάνω στή σημ. 31 invitatio. Γιά τίς ἄλλες (ἐπιγραφικές καί ἀρχαιολογικές) μαρτυρίες πού πιστοποιοῦν τήν τέλεση τέτοιων ἀγῶνων στήν πόλη βλ. L. Robert (σημ. 33) 78-81 καί τελευταῖα Γ. Βελένη καί Π. Ἀδάμ - Βελένη, "Ρωμαϊκό Θέατρο στή Θεσσαλονίκη", *AEMΘ* 3 (1989) 250- 252.

ZUSAMMENFASSUNG

INVITATIO AD MUNERA VENATIONUM ET GLADIATORUM?
(BEMERKUNGEN ZU DER INSCRIFT SEG 39,
638 AUS THESSALONIKE).

Im vorliegenden Aufsatz wird die zweizeilige, in dem westlichen frühchristlichen Grabbezirk der Stadt gefundene Inschrift SEG 39, 638 aus Thessalonike untersucht. Sie war in einem Grab der frühbyzantinischen Zeit wiederverwendet und ist fragmentarisch erhalten: In der ersten Zeile wird der Name Maesius Titianus (im Dativ) erwähnt, in der zweiten ist nur der Vermerk “τοῦ καὶ βϣ´” enthalten. Die Fotografie des heute leider verlorengegangenen Steines zeigt, daß diese beide Zeilen auch die letzten der Inschrift waren. Die Inschrift wird vom Verfasser in das Jahr 245 n. Chr. datiert, weil die genannte Person mit C. Maesius Titianus, der zusammen mit dem Kaiser Philippus Arabs als *consul ordinarius* amtierte, identifiziert werden kann. Die Identifizierung beruht auf der Ergänzung der in der zweiten Zeile erwähnten Zahl *bq* in $\beta\upsilon[\tau]$: sie ist das Jahr 392 der makedonischen Provinzialära, das dem Jahr 245 des Julianischen Kalenders entspricht. Bemerkenswerterweise wird die Inschrift auf doppelte Weise datiert, zuerst durch die Erwähnung des Konsulnamens (nach einem im Osten nicht seltenen Latinismus, im Dativ), dann durch die in Makedonien (neben der aktischen) übliche Provinzialära.

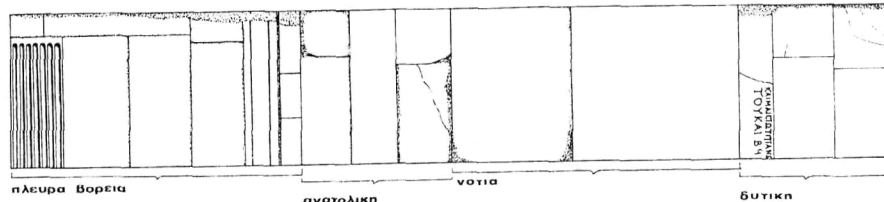
In der ersten Zeile schlägt der Verfasser die Ergänzung “ὑπάτοις· ἔτους εὐς´ (σεβαστοῦ)” vor und meint, daß auch die zweite Zeile etwa die gleiche Länge gehabt haben dürfte wie die erste. Danach würde man erwarten, daß sie, ausser der Erwähnung der Jahres (245 n. Chr.) auch weitere Zeitangaben (Tag und Monat) enthielt, die offenbar vor den Namen der Konsuln - gemäss dem römischen - und nach der Provinzialära - gemäß dem makedonischen Brauch - gestanden hatten.

Ferner wird der Versuch gemacht, den Inhalt der Inschrift zu ermitteln. Es wird eine Zusammenstellung von griechischen Inschriften geboten, in denen eine ähnliche Doppeldatierung vorkommt. Unter ihnen sind zwei invitationes

ad munera aus Beroia besonders zu beachten, wonach die Makedoniarchen (Oberpriester des makedonischen Provinziallandtages) der Jahre 229 und 240 n. Chr. das Stadtpublikum zu Tierhetzen und Gladiatorenkämpfen einladen. Die Ähnlichkeit, die die Doppeldatierungen in diesen Invitationes und in der Inschrift aus Thessalonike aufweisen, sowie die in beiden zu beobachtende Verwendung von Buchstaben unterschiedlichen Formats-grösseren für die Zeitangaben, kleineren für den übrigen Text-lässt die Vermutung zu, daß es sich bei der Inschrift SEG 39, 638 auch um eine solche invitatio handeln kann.

Der Stein, auf dem sie eingemeisselt war, dürfte aufgrund äusserer Indizien das Format einer tabula gehabt haben. Das wird auch für manche aus Beroia, Odessos, Serdike und Nikopolis ad Istrum bekannte Invitationen angenommen, die als Parallelen angeführt werden; hinzu kommt das Zeugnis des hl. Vasilios (ὁμιλία εἰς Ψαλμὸν ξα'), der die Geldverschwendung für Tierhetzen bei einigen seiner Zeitgenossen kritisiert. Zum Schluss werden Fragen bezüglich des Ortes und des Inhaltes von Festen erörtert, mit denen die in der invitatio angekündigten Veranstaltungen in Verbindung gebracht werden können.

ταφος 12

Τάφος 12 (ΚΑΙΜΑΞ 1:20)

Π. Μ. Νίγδελης, Είχ. 1: Invitatio ad munera venationum et gladiatorum?